

„Чернитѣ Братя“ намѣрихъ своята „Чучулига“. Единичка тя бѣ останала и то защото билъ наскоро умрѣлъ оня, що я билъ поржчалъ. И азъ платихъ за нея много голѣма сума; дори и сега не смѣя да кажа, колко пари дадохъ за първия си аеропланъ. Слѣдъ една седмица хвърчилото бѣ на нашия дворъ, а нѣколко изкусни машинисти го тъкмѣха.

Колко се радвахъ! Колко скачахъ! Азъ не бѣхъ се училъ да летя. Имаше на близо нѣколко добри учители по летенето, ала всички бѣха наети за други дѣца. А пъкъ да отлагамъ и чакамъ учителъ, нѣмахъ врѣме. Дори три дни не бихъ могаль да търпя за учение. Обаче да утѣша майка си азъ ѝ казахъ, че съ нѣколко урока съмъ се научилъ добре да летя.

Помня като сега, колко сърдцето ми туптѣше отъ радостъ и какъ обикаляхъ около хубавичката си машина, която ей сега ще ме понесе надъ зелениятъ огради за чудо и приказъ на мало и голѣмо. И ето народътъ се събра да гледа. Само косачътъ Снепа ту косѣше ливадата, ту обикаляше и пждѣше народа да не му тъпчи сѣното и трѣвата.

Азъ запушихъ спокойно и съ гордостъ гледамъ, какъ машиниститѣ приготвятъ „Чучулигата“. Азъ ловикахъ единъ безработенъ човѣкъ да пази машината, да се не доближава нѣкой до нея. Народътъ, разбира се, тичаше да я гледа, защото такава нѣщо никой не бѣ виждалъ.

— Виждали ли сте летяща машина? Не сте. Знаете ли какъ е тя направена? Не знаете. А! Колко е жално, че не сте виждали и не знаете какъ работи моята Чучулига. Но азъ мога накратко да ви я опиша. Тя е сглобена отъ лекъ дървенъ материалъ. Крилѣтъ ѝ сж двѣ, покрити, вмѣсто съ пера, съ якъ